

om hun befriede sig for noget smudsig. Ganske udmattet sank hun saa ned i sin Lænestol. — Godt, at det nu var overstaaet, og at hun ikke skulde se ham mere! Hun lukkede Øjnene og trykkede Haanden mod Siden. Aa, denne vilde Hjertebanken! Hvor hun kendte den igen! Hvor mange stormfulde Timer, hvormegen kummerfuld Lykke den hamrede tilbage i hendes Erindring!

I sin Skamfuldhed søgte hun at forklare sig denne Betagethed af en hende fremmed og usympatisk Mand derved, at det slet ikke var ham selv, men alene de Minder, han vakte, der gød Uro i hendes Sind. For at bortjage Billedet af Per lod hun Fortidens store Skygger drage hende forbi, gennemlevede alle sine gamle Lidenskaber lige fra den første Gang, hun som en lille trettenaars Pige følte denne smertelige Vellyst under det venstre Bryst, og til hendes sidste skæbnsvangre Skuffelse, der havde faaet hendes Hjerte til at lukke sig som en bortstødt Haand, der knyttes.

Men nu lød Gongonen til Middag. Hun foer op og saae paa sit Ur. Der var virkelig gaaet næsten to Timer. — Og Eybert, som sikkert ventede dernede! Hun tog sig til Panden og blev stille. Ham havde hun i disse Timer ikke en eneste Gang haft i sine Tanker!

Formiddagens Gæster var forlængst gaaet. Der var kun nogle af Fødselsdagsbarnets unge Veninder; desuden Kandidat Baling og Aron Israel med sine Søstre. Den første kresede med rejst Løve-manke omkring Rosalie, der stod glædeshoppende midt i Stuen og holdt Philip Salomon under Armen — parat til at gaa tilbords og som Dagens Dronning indtage Hæderspladsen ved sin Faders Side. Eybert var ganske rigtig kommen nu. Og i den anden Ende af Stuen stod Per — i tilsyneladende rolig Samtale med Ivan.

Der skød en rasende Forbitrelse op i Jakobe, da hun fik Øje paa ham. Men saa kom hun til at tænke paa, at han muligvis var bleven her for ikke at vække Mistanke ved en pludselig Forsvinden, der kunde give Anledning til Sladder. Hvor pinligt